

DE AFREKENING

DE AFREKENING

Earthburst Saga # 8

Craig A. Falconer

De afrekening

Earthburst Saga # 8

Originele titel: The Reckoning (2024)

Vertaling: Eduard Meinema

Copyright © 2026 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403928029

NUR 334

All rights reserved.

1

Eden.

Het klinkt als het paradijs.

In vrijwel elke context: wie zou er nu geen planeet met de naam Eden willen bezoeken?

We hebben de naam van Maya gehoord. Als buitenaardse AI communiceert ze altijd in termen die wij begrijpen. En voor het buitenaardse ras dat haar heeft gemaakt, *is* hun thuiswereld Eden ongetwijfeld het paradijs. In die zin is de naam logisch.

Ik ben net ontwaakt uit een elf dagen durende, door een explosie veroorzaakte coma. En zie daar: ik werd wakker met het nieuws dat ik hard op weg ben naar Eden.

Ik had daar geen zeggenschap over. Het doet me pijn dat ik nu weer aan de andere kant van een kwantumpoort zit en steeds verder weg raak van mijn familie op Aarde.

Wat me echter nog veel meer pijn doet, is de reden voor onze reis.

De context kan nauwelijks slechter zijn. Het is *zo* vreselijk dat ik niet eens weet hoe ik het onder woorden moet brengen. Het maakt Eden tot de laatste plek waar iemand van ons op de Vita naartoe zou willen reizen, maar wel de enige plek waarvan we allemaal weten dat we erheen moeten.

Kort gezegd: we hebben reden om aan te nemen dat dezelfde buitenaardse wezens die Maya hebben gemaakt, ook iets anders hebben ontwikkeld — de invasieve buitenaardse larven die ik onbewust naar de Aarde heb meegebracht, waar ze nu borrelen en dreigen de hele wereld in een apocalyptische nachtmerrie te storten.

Inderdaad: *larven*.

Mijn hoofd voelt wazig aan na zo'n lange tijd zonder bewustzijn. Iedereen staat rond mijn ziekenhuisbed verzameld.

Ze zien er allemaal opgelucht uit nu ze zien dat ik wakker ben, maar ook alsof ze verwachten dat ik iets zinnigs ga zeggen.

Begrijp me niet verkeerd: ik zou willen dat ik dat kon. Ik zou willen dat ik kon opspringen en naast Driver kon gaan staan, om iedereen instructies te geven over hoe ze zich nuttig kunnen maken tijdens de laatste fasen van onze interplanetaire reis. Ze zijn eraan gewend dat ik het hoofd koel houd als we met de rug tegen de muur staan, en daar ben ik ook aan gewend.

Op dit moment is mijn hoofd echter allesbehalve helder. Driver heeft me bijvoorbeeld net het nieuws '*we zijn op weg naar Eden*' om de oren geslingerd. Maar zelfs zonder dat zou ik moeite hebben om de kwestie van de larven te bevatten.

Alle anderen hebben elf dagen gehad om zich aan dat nieuws aan te passen, of misschien zelfs nog een paar dagen meer als ik een tijdje bewusteloos op de Maan heb gelegen voordat we naar Eden vertrokken.

En ik? Voordat ik het bewustzijn verloor, had ik minder dan twee minuten om te begrijpen wat ik zag, en dat waren twee 'vecht-of-vlucht'-minuten waarin ik op adrenaline draaide terwijl ik probeerde mijn directe confrontatie te overleven.

De anderen hebben de tijd gehad om de beelden van mijn helm te bekijken en erover te praten, terwijl ik alleen het moment had waarop het gebeurde.

Om het bot te zeggen: ik ben er nog steeds van in de war.

Pathogeen... slib... larven...

Onze inzichten zijn zo snel veranderd dat het me meer dan een paar minuten zou kosten om dit alles in de juiste context te plaatsen, zelfs als mijn geest niet van nature vertroebeld was door de coma.

'Ik heb even tijd nodig,' zeg ik, waarmee ik de stilte doorbreek die begon toen Driver onthulde dat we op weg zijn naar Eden. Mijn gedachten gaan snel, ook al zijn ze niet erg samenhangend, dus het is niet zo dat de anderen al minutenlang naar mijn domme gezicht zitten te staren.

Driver knikt begripvol en gebaart met haar hand dat de anderen me wat ruimte moeten geven.

‘Jullie hoeven niet weg te gaan,’ zeg ik tegen hen. ‘Ik probeer alleen maar...’

‘Gaat het goed met Ray Ray?’ piept de kleine Laika, terwijl hij zijn hoofdje een beetje schuin houdt, zoals hij altijd doet als hij zich zorgen maakt om iemand waar hij om geeft.

‘Dat ben ik wel als ik helemaal wakker ben, maatje,’ antwoord ik, terwijl ik een glimlach forceer om zijn bezorgdheid weg te nemen.

Oké... waar was ik gebleven?

Wauw, ik haat het om me zo te voelen.

Ik voel me niet ziek, dorstig, overdreven hongerig. Ik heb zelfs geen echte pijn, dus het team heeft goed voor me gezorgd. Het is alleen mijn hoofd dat het moeilijk heeft. Ik heb het gevoel dat ik zo’n twaalf espresso’s onder mijn gebruikelijke niveau van mentale focus en helderheid zit.

Ziekteverwekker... slib... larven...

O ja, *daar* was ik — ik probeerde mijn gedachten te ordenen rond alles wat ik wist voordat de explosie me bewusteloos sloeg.

Voordat ik me echt kan aanpassen aan de nieuwe situatie waar we allemaal mee te maken hebben, en de talloze mogelijkheden van wat ons op Eden te wachten zou kunnen staan, moet mijn uitgeputte brein weten waar we beginnen.

Er groeien buitenaardse larven op Aarde. Maar tot een paar minuten voordat ik het bewustzijn verloor in het maanonderzoekscomplex van ERF, beschouwden we dat spul allemaal als een of andere dom en in feite levenloos buitenaards *slib*.

Het was kleverig en geleiachtig en we hadden er geen beter woord voor, dus ‘slib’ leek ons net zo’n goede omschrijving als elk ander woord.

De eerste keer dat iemand er iets van merkte, was toen er kleine hoeveelheden van een bizarre substantie in mijn longen opdoken, en ook in die van Driver. Onze wetenschappers dachten dat ze te maken hadden met een parasitaire ziekteverwekker, en Driver en ik werden behandeld als melaatsen.

We waren net teruggekeerd van de planeet Bayzen, waar ons succes bij het voorkomen van een enorme ramp met buitenaardse oorzaken ironisch genoeg een reeks gebeurtenissen in gang zette die nu uitmondt in een nieuwe ramp.

Het duurde niet lang voordat we slib aantroffen in de ventilatieopeningen van de Vita en vervolgens ook op Aarde. We haastten ons terug naar Bayzen in een wanhopige zoektocht naar antwoorden, waarbij we ons concentreerden op de weinige gebieden van de planeet die niet bedekt waren met de nog grotendeels onbekende sporen die uiteindelijk het larvale slib vormen.

Die reis leverde een welkome ontdekking op. Het bleek dat het water van Bayzen als een natuurlijk afweermiddel tegen de sporen werkte en ook effectief was in het elimineren van het slib. We keerden terug naar onze maanbasis met volle watertanks, klaar om aan de slag te gaan met het synthetiseren van een oplossing.

Even leek het alsof we de situatie onder controle hadden.

Pas toen ik een horde kleine, spinachtige buitenaardse monsters uit een pulserende hoop slib zag tevoorschijn komen, beseften we waar we eigenlijk mee te maken hadden. Hoe zorgwekkend het zich snel verspreidende, zuurstof verslindende slib ook was, het besef dat het slechts een slapende vorm van iets anders was, deed me tot op het bot huiveren.

Maar zelfs dat angstaanjagende moment was niets vergeleken met wat daarna volgde.

Van alle uitdagingen die ik tot nu toe heb meegemaakt, heb ik me nog nooit zo doodsbang of zo overweldigd gevoeld als toen de afzonderlijke wezens zich in een collectieve massa begonnen te verdringen en zich samenvoegden tot een gigantisch, verhard en uiterst angstaanjagend spinachtig beest.

Dankzij het Bayzen-water heb ik mijn confrontatie met het gedeeltelijk samengestelde monster ternauwernood overleefd.

De kansen van de Aarde om het slib te elimineren voordat er nog meer wezens uitkomen, zouden wel eens kunnen afhangen van het succes van de mensheid bij het isoleren en synthetiseren van een werkzame stof uit dat water. Helaas zijn er op dat vlak twee problemen.

Het eerste is dat Simone, onze expert op het gebied van minerale synthese, nog geen doorbraken heeft geboekt bij het isoleren van wat het Bayzen-water zo effectief maakt. Als *zij* het niet kan, denk ik dat niemand het kan.

Het tweede is dat, zodra het monster zich voor mijn ogen begon te vormen, zijn buitenste schil ondoordringbaar werd. Geen enkele hoeveelheid Bayzen-water, zelfs niet wanneer ik het van dichtbij uit mijn tuinslang spoot, had enig effect op het lichaam van het beest terwijl het uithardde en zich afsloot.

De collectieve schil die de insectoïden vormden was metaalachtig, wat bevestigt dat we te maken hebben met een bio-engineered substantie, precies zoals onze eerste studie van het slib al suggereerde. Dit spul is onmiskenbaar levend en biologisch actief, maar het is een soort helse hybride tussen het natuurlijke en het... nou ja, buitenaards gemaakte.

Ik wil niet overhaast conclusies trekken die gepaard gaan met woorden als *'als wapen ingezet'*, maar het is moeilijk om dat niet te doen.

Hoe dan ook, het monster begon er echt uit te zien als één geheel, dat veel meer was dan de som der delen.

Voordat het tevoorschijn kwam, waren de sporen, het slib en zelfs de afzonderlijke insectachtige wezens allemaal ten onder

gegaan in ons Bayzen-water. Maar niet het enorme spinachtige wezen dat me aanstaarde alsof ik niets meer was dan een vlieg.

Nee. Zijn metalen pantser weerde de enige munitie die ik had af... zoals water van de rug van een eend afglijdt.

Ik heb mijn leven te danken aan een snelle en wanhopige ingeving, toen ik mijn slang in een klein, rond gaatje stak dat zich snel aan het sluiten was in het midden van zijn lichaam.

Het verhardende pantser rond het gat pulseerde met een fel wit licht. Het enige wat ik kon doen was in het binnenste van het zich samenstellende monster schieten, in de hoop dat het niet net zo immuun zou zijn voor mijn Bayzen-water als het buitenste pantser bleek te zijn.

Met wat slechts een paar seconden tijd moeten zijn geweest, doodde ik het.

De binnenkant van het beest *was* kwetsbaar voor mijn als wapen ingezette water, en zijn plotselinge dood leidde ertoe dat de buitenste schil in verschillende stukken uiteenviel.

Maar als dat gat zich had gesloten — als de transformatie van honderden insectoïden tot één samengesmolten monster zijn gang was gegaan — zou ik hier nu niet liggen.

Hoewel ik mezelf kan prijzen voor mijn snelle reactie, weet ik dat ik geluk heb gehad. Op dit moment voelt het echter als een enorm holle overwinning, want de Aarde kan onmogelijk zo lang geluk blijven hebben.

De wetenschap dat alle uitgekomen wezens immuun worden voor Bayzen-water zodra ze hun collectieve eindvorm bereiken, brengt ons terug bij af. Verdomme, het brengt ons zelfs in een slechtere positie dan voordat we de kracht van het water ontdekten. Toen wisten we alleen dat het slib langzaam zuurstof opslokte.

Nu weten we dat elke hoop een borrelende massa larven is die uiteindelijk monsterlijke insectachtigen zal uitspuwen in een wereld die niet is toegerust om daarmee om te gaan.

En ja, ik hoor de gebruikelijke stemmetjes in mijn hoofd die zeggen dat het beter is om de volledige omvang van een probleem te kennen dan niet te weten, en dat we er eigenlijk niet slechter van worden dat we het weten. Die logica stelt me op dit moment echter nog minder gerust dan in het verleden.

Ik hoorde Driver zeggen dat we wat Bayzen-water naar de Aarde hebben gestuurd voordat we de maan verlieten, omdat ze ons niet lieten landen uit angst voor verdere besmetting. Ik zal hun logica nooit begrijpen nu het kwaad al lang is geschied, maar ik ben blij dat ze in ieder geval een deel van het water hebben.

Het betekent dat ze in feite een spelletje ‘*whack-a-mole*’ gaan spelen, waarbij ze elke slibhoop verwijderen zodra die wordt ontdekt en voordat de insectoïden uit de larven kunnen komen.

De grootste hoop waar ik me aan vastklamp, is dat er op Aarde geen slib is dat in de nabije toekomst uitkomt.

Niets van het slib in de ventilatieopeningen van de Vita leek ooit uit te komen, en dat gold ook voor het slib op Bayzen. Het enige dat dat wel deed, was een van onze monsters op de maan... waar we mee hadden geëxperimenteerd.

Oké... dat is al iets.

Het is heel logisch om te denken dat het monster in ons lab sneller groeide vanwege enkele noodzakelijke atmosferische experimenten die we uitvoerden. Dat is tenslotte het belangrijkste verschil tussen die hopen larvale slib en de hopen elders.

Ja. Dat klopt inderdaad. Ik ben er steeds meer van overtuigd dat dit een redelijke veronderstelling is.

Ik haal diep adem zodra die gedachte tot me doordringt.

We moeten zo snel mogelijk doorgaan met het zoeken naar een meer permanente en doorslaggevende oplossing, en dat is precies wat we doen.

Ik weet dat mijn eigen mentale beeld van wat er op Aarde zou kunnen gebeuren, niets wezenlijks verandert aan wat we gaan doen, maar dat betekent niet dat het geen effect heeft. Het is cruciaal voor mijn gemoedsrust om te weten dat de situatie van mijn familie niet hopeloos is, en het feit dat mijn ronddwalende gedachten me hebben doen geloven dat het goed met ze komt, geeft me nu al een gevoel van meer houvast.

‘Oké,’ zeg ik tegen de trouwe vrienden die rond mijn bed staan.

Ik weet dat het nog niet zo lang geleden is dat ik hen vroeg om me even de tijd te geven. Ik weet ook dat die korte pauze de moeite meer dan waard was, want ik zal nu voor iedereen nuttiger zijn nu mijn hoofd helder en relatief rustiger is dan het zou zijn geweest voordat ik alles goed had doordacht.

‘Gaat het wel met je?’ vraagt Driver. Haar gezichtsuitdrukking en toon verraden enige twijfel, waarschijnlijk omdat ik er zelf zo verward en onzeker uitzag. Maar voordat ik kan antwoorden, stelt ze nog een vraag die onthult waar haar twijfel echt vandaan komt: ‘Je bent toch niet boos?’

Ah.

Ik blijf haar aankijken. ‘Boos omdat je me door de poort hebt gebracht, weg van mijn familie? Verder weg dan ooit?’

Ze zegt niets.

‘Ik ben helemaal niet boos op jou, Driver,’ ga ik verder. ‘Ik ben boos op degene die ons niet terug naar de Aarde wilde laten gaan, dat is zeker, net als jij. Maar ik weet dat we deze reis moesten maken.’

Driver ontspant zich zichtbaar bij die woorden.

‘Hoe ver zijn we eigenlijk al?’ vraag ik. ‘Ik neem aan dat we de route van het schip op Bayzen hebben gekregen, dus je vliegt niet zomaar op goed geluk?’

Haar gezicht breekt daar lichtjes open, er verschijnt een grijns waardoor ze weer meer lijkt op de Driver die ik ken.

‘Nee, ik doe het helemaal op goed geluk. Ik dacht gewoon dat als we in een rechte lijn blijven vliegen, we wel iets zullen vinden. Ik bedoel, de ruimte kan toch niet zo groot zijn, of wel?’

Ik rol met mijn ogen, waarbij ik mijn ongeduld maar een klein beetje overdrijf. Eigenlijk is een momentje van luchtigheid welkom.

‘Maar nee... ja... we hebben de route,’ gaat Driver verder. ‘We hebben die inderdaad uit de overgebleven gegevens van de systemen van hun schip gehaald. We hebben nog geen beeldmateriaal, aangezien de Vita nooit was uitgerust met krachtige telescopen, maar we komen aardig in de buurt. Het ligt lang niet zo ver van Bayzen als ik dacht. Het is ook een stuk kleiner dan Bayzen, en de afstand vanaf daar is kleiner dan de afstand tussen de Aarde en welke andere planeet dan ook in ons zonnestelsel.’

Hmm. Ik had niet verwacht dat Eden zo klein zou zijn. Het lijkt nogal ongebruikelijk dat een thuiswereld kleiner is dan een kolonie, maar ik neem aan dat hetzelfde gebeurde in de oude koloniale tijd van de Aarde.

De nabijheid van Bayzen is echter goed nieuws, hoe je het ook bekijkt. Want hoe graag ik ook zou willen dat we deze reis niet hoefden te maken, we *moeten wel* — en korter is natuurlijk beter.

‘Ja,’ zegt Driver. ‘We hebben nog maar zes dagen te gaan voordat we Eden bereiken.’

Nog maar zes dagen? Wauw.

Dat had ik *zeker* niet verwacht...

2

‘Eden ligt echt niet zo ver van Bayzen als we dachten,’ herhaalt Driver. ‘We gaan *snel*, Ray, maar niet zoals we zouden gaan in de Hopper of de Mantis. Er is geen kunstmatige slaap of versnelling tot hypersnelheid. De Vita is daar niet voor gebouwd. Je kent deze plek... en dat is precies wat het is: meer een *plek* dan een ruimteschip. Gelukkig hadden we Simone om te helpen met het tanken voor een langdurige reis bij deze snelheid. Na jou is zij de knapste kop die we daarvoor hadden kunnen hebben.’

Simone glimlacht, helemaal niet beledigd dat ze in Drivers ranglijst op de tweede plaats na mij staat.

Ik weet niet of de volgorde klopt, aangezien Simone heeft laten zien briljant te zijn in het ontwikkelen van syntheseprocessen die ik nooit voor mogelijk had gehouden, maar ze heeft openlijk gezegd dat ze geïnspireerd is door het baanbrekende werk dat ik met theociet op *The Beacon* heb gedaan.

‘Wat gebruiken we?’ vraag ik aan Simone.

‘BioZol... verrijkt met Bayzociet,’ antwoordt ze, licht stotterend alsof ze weet dat ik het niet leuk zal vinden.

Ik kan er eigenlijk alleen maar om grinniken.

Bayzociet is het mineraal dat de buitenaardse wezens op Bayzen ontgonnen, vandaar de naam die we eraan hebben gegeven, en het heeft veel gemeen met theociet. De eerste ontdekkingen van theociet, diep begraven in de zeebodem van de Aarde, brachten de wetenschappelijke gemeenschap in vervoering zoals weinig anders dat ooit heeft gedaan, voor zover ik me kan herinneren. Van daaruit opende mijn succes bij het gebruik van het krachtige materiaal om een bestaande

brandstof, bekend als BioZol, te verrijken, deuren naar een toekomst tussen de sterren.

De waanzinnige acties van Ignacio Zola brachten echter enkele inherente gevaren van de winning en het gebruik van theociet aan het licht, en het blijft zelfs nu nog een enorm controversieel onderwerp. Ik ontplofte bijna van woede toen ik erachter kwam dat Simone een analoog op de Vita aan het synthetiseren was, dat ze synthociet noemde, want naar mijn mening is er gewoon geen plaats voor iets dat zo brandbaar is in de buurt van mensen.

Ik grinnik in plaats van uit mijn dak te gaan, deels omdat ik er nu toch niets aan kan doen, maar vooral omdat ik weet dat ze geen keuze had.

‘Deze reis vereiste veel voortstuwing,’ gaat Simone verder. ‘Dit is de langste reis die een bemand vaartuig ooit heeft ondernomen, Ray. Zonder verrijking hadden we Eden nooit kunnen bereiken, zelfs niet als we elke tank met BioZol hadden gevuld — laat staan dat we onszelf enige kans op een terugkeer hadden gegeven. Bayzociet is ongetwijfeld uiterst krachtig en brandbaar, maar ik heb zo zorgvuldig mogelijk te werk gegaan. Je kunt de installatie controleren. Hoewel de injectietank zo goed mogelijk is geïsoleerd van de hoofdbrandstofvoorraden en hoewel er al tientallen kleine injecties zonder incidenten zijn verlopen, zou ik het op prijs stellen als je bevestigt dat de opstelling optimaal is. Maya hield ook toezicht op de veiligheid van alles wat ik deed. Ze was erg behulpzaam.’

Ik wend me tot Maya, de ongelooflijke, met AI doordrenkte buitenaardse creatie die we op Bayzen hebben gevonden. ‘Simone heeft gelijk,’ zegt de kolibrievormige hulpbot. ‘We hebben alle praktische voorzorgsmaatregelen genomen. Het veiligste gebruik van Bayzociet is helemaal geen gebruik, maar die keuze hadden we niet. We hebben de reacties zo vaak mogelijk getest, totdat al het andere klaar was. Toen moesten we vertrekken.’

‘Wanneer *zijn* we vertrokken? Hoe lang nadat ik de spin had uitgeschakeld?’ vraag ik.

‘Drie dagen later,’ onderbreekt Driver. ‘Nou ja, drieënhalp. Je bent twee weken buiten bewustzijn geweest. We moesten een voorraad Bayzen-water aanleggen, voor onszelf en om wat terug te sturen naar de Aarde. We wilden ook zoveel mogelijk gegevens over de wezens delen. We wisten niet of en wanneer Maya het contact met Bayzen zou verliezen. Dat is natuurlijk een noodzakelijke tussenstap om contact te maken met de Aarde, aangezien onze eigen radio’s aan deze kant van de poort niet werken.’

Ik knik begripvol. Ik ben blij dat ze de tijd hebben genomen om Bayzen-water te verzamelen en gegevens te delen. Die verstandige zet zorgt ervoor dat onze vrienden en bondgenoten op Aarde en op de Balena aan de slag kunnen met de informatie die we tot nu toe hebben, terwijl wij hier op zoek zijn naar meer.

‘Maya,’ zeg ik, terwijl ik me naar het kleine buitenaardse robotje wend. ‘Kun je een manier bedenken waarop we het contact kunnen herstellen? Een manier om je bereik te vergroten of onze eigen radio’s te repareren?’

‘Ik ben bang van niet,’ antwoordt ze, in haar onberispelijk zachte toon. Ze zweeft moeiteloos, zelfs terwijl ze teleurgesteld haar hoofd laat zakken. ‘Gelukkig beschik ik over ruime lokale opslagruimte en veel opgeslagen gegevens, maar helaas heb ik geen toegang tot nieuwe informatie uit de systemen op Bayzen.’

Als ze klaar is met praten, fladdert Maya naar de armleuning van mijn bed, nestelt zich daar en kijkt naar me op. Als ik haar technologisch wonderbaarlijke en esthetisch prachtige ontwerp zie, denk ik dat haar scheppers uit Eden misschien toch niet zo slecht kunnen zijn.

Misschien *was* de besmetting van de Aarde wel een ongeluk? Waarom zouden ze tenslotte hun eigen mijnkolonie

besmetten, waar we het spul in de eerste plaats hebben opgehaald?

De enorme stralingsuitbarstingen die zoveel problemen veroorzaakten toen Porro en zijn team probeerden een kwantumtunnel tussen Bayzen en de Aarde te forceren, kunnen ook niet helemaal worden uitgesloten als een soort katalysator.

De enorme uitstoot van straling zou, voor zover we weten, wel eens onschadelijk materiaal kunnen hebben gemuteerd. Natuurlijk... dat roept dan wel de vraag op waarom de gemanipuleerde insectoïden überhaupt op Bayzen aanwezig waren, vooral omdat Porro er niets van af wist. Maar in dit stadium zou het volgens mij onverstandig zijn om welke mogelijkheid dan ook zomaar terzijde te schuiven.

‘De afstand is gewoon te groot voor mij om met Bayzen te communiceren,’ gaat Maya verder, nu heel dicht bij me. ‘Ik heb ook geen mogelijkheid om contact te maken met radiosystemen op Eden, zelfs nu we dichterbij komen. Ik ben ontworpen om samen te werken met het vaartuig dat naar Bayzen is gestuurd. Ik heb voor het eerst met je gecommuniceerd via de poort door gebruik te maken van de krachtige radio van dat vaartuig. We weten nog steeds niet waarom het vaartuig geen contact kon maken met Eden, maar ik weet dat dit betekent dat ik dat ook niet zal kunnen.’

Zoals zo vaak bij Maya heeft ze een uitgebreider antwoord gegeven dan ik had verwacht. Ze heeft zelfs een goede vraag beantwoord die ik niet had gesteld, namelijk over het ontvangen van signalen van Eden.

Naast onze oude bondgenoten Laika, Santino en Simone – en sinds kort Maya – worden we op deze reis nu ook vergezeld door twee nieuwere metgezellen.

De eerste daarvan is Clyde. Van beroep is hij exobioloog, maar net zo belangrijk is dat hij een dappere, onbaatzuchtige man is die toevallig ook een bekwame piloot is.

De tweede, en misschien wel nog belangrijker, is Porro... een bonafide buitenaards wezen.

Porro's kameraden op de verwoeste mijnkolonie Bayzen zijn niet met ons meegegaan op deze reis, ondanks dat Eden hun thuis is. Ze hebben het daar relatief goed, aangezien ze al enkele jaren de stralingsuitbarstingen hebben overleefd, en Porro heeft het verstandiger geacht dat ze blijven totdat we zeker weten dat Eden en *zijn* bevolking het ook hebben overleefd.

Ik ben het eens met die redenering, en ik denk ook dat het meenemen van tientallen buitenaardse wezens op de Vita voor zo'n lange reis op zich al voor complicaties had kunnen zorgen. Als er op Eden nog steeds een gastvrij thuis voor hen is, zullen we ze daar op termijn weer naartoe brengen.

Soms moet ik mezelf eraan herinneren dat onze eerste ontdekking van dit intelligente buitenaardse ras nog maar een paar maanden geleden een werkelijk verbluffende doorbraak voor de mensheid was. Het ontvangen van hun signaal vanuit Bayzen zette ons begrip van het universum op zijn kop. Kort daarna zorgde hun uitnodiging aan mij en Driver om door de poort te gaan ervoor dat alles opnieuw in onzekere chaos terechtkwam.

Sindsdien hebben we op een buitenaardse wereld rondgelopen. We zijn gegijzeld en hebben uiteindelijk vriendschap gesloten met de buitenaardse wezens. We zijn zelfs sterk gaan vertrouwen op een kolibrie-achtige AI-helper die zij hebben gemaakt.

Als je me dit toen had verteld, laat staan alles, dan had ik je geen seconde geloofd. Ik zou gedacht hebben dat je gek was. Maar Porro en Maya staan hier recht voor mijn neus, net zo echt als de neus op mijn gezicht en een stuk echter dan de bionische hand aan het uiteinde van mijn rechterarm.

Echt, we hebben hier een behoorlijk bont gezelschap bij elkaar. Vijf mensen, Laika de genetisch gemanipuleerde

papegaai, Maya de robotachtige buitenaardse kolibrie en Porro de humanoïde alien.

Hij zou wel eens onze troefkaart kunnen zijn, en ik ben meer dan blij dat hij mee is. De buitenaardse wezens op Eden behoren tot hetzelfde ras, en het is in feite zijn thuiswereld. Hij en duizenden anderen hebben Eden vele jaren geleden verlaten voor de dorre mijnkolonie Bayzen, waarvan we eerder ten onrechte dachten dat het hun thuis was.

Porro en Maya kunnen ons helpen communiceren met de buitenaardse wezens die we op Eden zullen tegenkomen. Er zijn echter enkele verontrustende vragen, zoals hoe de oude ruïnes die we op Bayzen hebben ontdekt, passen in de geschiedenis die Porro is bijgebracht.

Ik denk dat ik gemakkelijker zou kunnen geloven dat het kunstmatig geproduceerde slib per *ongeluk* een probleem voor de Aarde zou zijn geworden, als het er niet naar uitzag dat de leiders van Eden tegen Porro en zijn medekolonisten hadden gelogen over de wereld waarnaar hij was gestuurd.

Het feit dat de heel anders uitziende alien die we in het standbeeld zagen een vogel vasthield die precies op Maya leek, is moeilijk te negeren; dit suggereert dat er een of andere vorm van contact is geweest en dat dit opzettelijk in de doofpot is gestopt.

Dit alles draagt bij aan het mysterie van wat we op Eden zullen aantreffen.

Terwijl ik vanuit mijn ziektebed naar de leden van mijn team kijk – de beste groep die je je maar kunt wensen voor een missie als deze – vraag ik me af hoe *zij* zich allemaal voelen.

‘Heeft iemand van jullie nog meer longscans laten maken?’ vraag ik. ‘Jullie lijken allemaal in orde. *Wij* lijken allemaal in orde. Maar is dat zwarte spul al gegroeid? Driver, ik weet dat je zei dat de leiders op Aarde niet wilden dat we teruggingen omdat we besmet waren en daar niemand... tenminste, toen we vertrokken. Ik begrijp wel waarom. Ik bedoel, als het een

vroege vorm van het slib is, weten we nu dat het een vroege vorm van larven is. Die dingen zouden in ons kunnen groeien.'

'Heb je je lenzen niet ingeschakeld?' antwoordt de jonge Santino onmiddellijk.

Ik knipper langzaam twee keer met mijn ogen om de lenzen in te schakelen. Dit activeert de functie die Clyde met zijn ingenieuze werk voor het eerst mogelijk maakte vlak voordat we onze verkenningsreis naar Bayzen maakten. Hierbij wordt gebruikgemaakt van het vermogen lenzen de van om atmosferische en temperatuurgegevens vast te leggen en vervolgens een nieuwe overlay toe te passen om de anders onzichtbare sporen weer te geven die op besmetting duiden.

Ik denk dat ik het mezelf wel kan vergeven dat ik dat even vergeten was, aangezien ik net wakker werd met een miljoen andere dingen om over na te denken. Maar terwijl ik mijn tweede langzame knippering voltooi, zie ik dat Clydes lippen en neusgaten geen tekenen meer vertonen van een gele overlay.

Er zijn ook geen geel gemarkeerde tekenen van sporen op de muren achter Clyde of rond het kleine ventilatierooster aan het plafond, maar veel belangrijker is het feit dat *hij* helemaal schoon is.

Eerder zat er een kleine hoeveelheid van die zwarte, slibachtige substantie in Clydes longen, net zoals bij de rest van ons.

We weten nu dat dit betekent dat er een kleine hoeveelheid buitenaardse *larven* in ons heeft gezeten. Ik wil er niet eens aan denken wat er allemaal had kunnen gebeuren als de volledige levenscyclus zijn gang had mogen gaan, maar ik denk zeker dat *onze* levenscyclus ten einde zou zijn gekomen als er insectoïden in onze longen waren uitgekomen.

Ik huiver letterlijk bij de gedachte alleen al, maar voel een enorme opluchting dat Clyde helemaal in orde is. Het moet iets te maken hebben met het Bayzen-water dat het team heeft

gebruikt om de ventilatieopeningen van de Vita te reinigen. Aangezien we het inademen, moet het wel veilig zijn.

Dat moet de reden zijn waarom Santino en Simone ook in orde zijn als ik naar hen kijk.

Dat moet de reden zijn waarom Driver, die samen met mij als eerste tekenen van blootstelling aan ziekteverwekkers vertoonde, ook—

Wacht eens even.

Oh nee.

Nee, nee, nee, nee, nee.

Als mijn blik weer op Driver valt, zie ik niets goeds.

Er is hier geen ‘alles in orde’ te melden.

In plaats daarvan zie ik de veelbetekenende gele vlekken rond haar mond en neus.

De buitenaardse larven zitten nog steeds in haar. En hoewel ik mijn eigen gezicht niet kan zien, weet ik wat dat nog meer betekent.

Het zit nog steeds in *mij*.

3

Het is een vroege vorm van de larven, zeg ik tegen mezelf.

Laten we ons concentreren op het ‘vroege stadium’ in plaats van op het ‘larven’-gedeelte ervan.

Oké... dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Maar toch: de longscans lieten altijd iets zien dat minder kleverig en veel kleiner was dan de losse slibmonsters, hoewel het veel geconcentreerder en zorgwekkender was dan louter sporen.

En het besmettingsniveau van Driver ziet er niet *erger* uit dan voorheen, het is alleen ook niet beter geworden. Misschien omdat ze, net als ik, oorspronkelijk op Bayzen aan de sporen is blootgesteld, is haar besmetting hardnekkiger.

‘Je ziet het nu,’ zegt ze, uitdrukkeloos en even stoïcijns als altijd. ‘Maak je geen zorgen, ik kan het uitleggen.’

Ik slik.

‘Het water werkt, Ray,’ gaat Driver verder. ‘Op alles behalve de uiteindelijke vorm van de verzamelde insectoïden, het *werkt* gewoon. De buitenaardse wezens op Bayzen hebben die hele planeet volledig gereinigd, waarbij ze enkele van onze drones gebruikten om water van bovenaf te laten vallen alsof ze een brand aan het blussen waren. We hebben deze plek gereinigd, zoals we al zeiden, maar we hebben ook onszelf gereinigd. Nou ja... de anderen hebben dat gedaan.’

Mijn blik dwaalt weer rond. Ik weet dat de anderen gereinigd zijn en dat Driver dat niet is. Wat ik moet weten, is waarom. Ik heb het onbehaaglijke gevoel dat het komt doordat ze simpelweg zwaarder is blootgesteld — en langer — dan de anderen. Hetzelfde zou voor mij gelden, maar ik zou me net zo veel zorgen maken om Driver als dat niet zo was.

‘Alle anderen hebben stoom van het water ingeademd als reinigingsbehandeling,’ zegt ze, en legt het zo simpel uit.

Mijn ogen worden groot. Het is nog niet zo lang geleden dat we bang waren om Bayzen-water zelfs maar aan te raken, wetende dat er een onbekende werkzame stof in zat. Ik ben zowel verbaasd dat de anderen dit hebben gedaan als verward waarom Driver er blijkbaar voor heeft gekozen dit niet te doen.

‘En jij?’ vraag ik.

Driver schudt haar hoofd. ‘Clyde bood aan om het uit te proberen, en we hebben hem een paar dagen nauwlettend in de gaten gehouden. Alle tekenen van inwendige besmetting verdwenen, zonder negatieve veranderingen in zijn ademhaling, bloedonderzoeken of wat dan ook. De anderen wilden het allemaal doen. Nu we weten dat dit spul uiteindelijk in insectachtige buitenaardse monsters verandert, begrijp je het vast wel. We hebben het je niet opgedrongen toen je het niet kon weigeren, maar je mag wat van de stoom inademen wanneer je maar wilt.’

Ik schuif gretig met mijn gewicht heen en weer. ‘Absoluut! Ik bedoel, bedankt dat jullie hebben gewacht voor het geval ik het niet zou willen, maar natuurlijk wil ik het wel. Het is duidelijk veilig. Waarom hebben jij het zelf niet gedaan?’

‘Omdat Clyde *het heeft gedaan*,’ zegt ze. ‘Wij zijn de enige twee mensen die met de Vita kunnen vliegen. Ook al is het risico van het water verwaarloosbaar, we kunnen niet alles op één kaart zetten. Ten minste één van ons moet Eden halen en weer terugkomen, zodat we de Aarde hier doorheen kunnen helpen. Als dat betekent dat ik dit spul nog een tijdje in me moet houden... nou, dan is dat maar zo. En Clyde was dapper genoeg om als proefkonijn te fungeren, dus het is niet alsof ik de enige ben die zich opoffert voor het team.’

Dit is typisch Driver. Ze neemt niet alleen het voortouw, maar doet ook alsof het niets is. Ze doet het niet uit valse bescheidenheid of op zoek naar lof – ze onderneemt gewoon van nature deze onbaatzuchtige actie als het team dat nodig

heeft. Zo is ze al vanaf het begin geweest, wat me verraste tijdens onze eerste missie na een nogal wankele kennismaking.

Ik zou er niet meer verbaasd over moeten zijn, maar dat ben ik wel.

‘Je moet er wat van innemen,’ dringt ze vastberaden aan. ‘Ik wilde je wel de keuze geven, maar er is geen reden waarom je het niet zou doen. Het is nu al meer dan een week geleden en iedereen maakt het goed. Je longwaarden zijn niet verslechterd in de tests die we hebben kunnen doen terwijl je daar lag, maar je weet hoe snel het slib kan groeien als er iets een reactie in gang zet. Het is veiliger om het te nemen dan niet. *Ik* kan het gewoon niet. Laten we het ‘het diversifiëren van onze risicoportefeuille’ noemen.’

Ik zucht. Ze heeft volkomen gelijk. Het zou nergens op slaan als ik de reinigende stoom zou weigeren, alleen maar omdat zij onbaatzuchtig heeft gekozen om het niet in te ademen. Dat zou de definitie zijn van een zinloos gebaar, en dat is precies wat ze duidelijk niet wil dat ik doe.

Ik weet ook dat het risico dat er iets gevaarlijks voortkomt uit dat latente slibdeeltje in haar longen klein is, maar het beeld van de insectoïden staat nog zo vers in mijn geheugen dat ik al rillingen krijg bij de gedachte alleen al.

‘Oké,’ zeg ik. ‘En bedankt. Wat je ook zegt, je zet je weer volledig in. Dat doe je altijd.’

Driver klapt dan in haar handen, alsof ze geen enkel compliment wil laten hangen. ‘Hoe dan ook... je ziet dat Laika ook helemaal in orde is, en Porro had het duidelijk niet nodig. We denken dat de aliens er een soort geleidelijke weerstand tegen hebben opgebouwd, aangezien ze al zo lang de lucht van Bayzen inademen en daarnaast drinken zij het water.’

‘Dat klopt,’ valt Maya haar bij. ‘En we denken *dat* we het over weerstand moeten hebben, niet over immuniteit. Er is een klein verschil, maar wel een belangrijk verschil.’

Voor het eerst sinds ik wakker ben geworden, neemt Porro het woord.

Zijn woorden zijn, om het voor de hand liggende te zeggen, volkomen vreemd voor mij.

Maar nog voordat Maya ze begint te vertalen, zie ik aan Porro's doordringende blik dat ze zeer de moeite waard zullen zijn om te horen.

4

Na ongeveer dertig seconden dissonant klinkende geluiden, die zo bars zijn dat ze ronduit vijandig zouden klinken als ik Porro niet al zo goed kende, neemt Maya het over om zijn woorden te vertalen.

Dit is waar ze in uitblinkt. Het is elke keer weer ongelooflijk. Dankzij haar grondige kennis van de Engelse taal – die ze te danken heeft aan de jarenlange observatie van de Aarde door scheppers haar, en met name aan hun onderzoek naar onze talloze langeafstandssignalen die al bijna een eeuw lang de ruimte in lekken – kan ze razendsnel vertalen van en naar de moedertaal van Porro.

‘Porro is dankbaar voor alles wat jullie hebben gedaan om de veiligheid van zijn kolonisten op Bayzen te waarborgen,’ begint Maya.

Meestal vertaalt ze op deze manier, in de derde persoon. Ze lijkt daar de voorkeur aan te geven boven het simpelweg napraten — geen woordspeling bedoeld — van precies dat wat Porro zegt.

Ik denk dat dat vooral komt doordat er voor veel van wat hij zegt waarschijnlijk geen directe vertalingen van het buitenaardse naar het Engels bestaan. En dat toont nogmaals aan hoe geavanceerd haar programmering moet zijn, zodat ze complexe informatie die in de ene vorm wordt ontvangen, kan ontleden en vrijwel onmiddellijk in een andere vorm kan omzetten.

‘Hij wil nu de mensen op Aarde helpen,’ vervolgt ze. ‘Hij hoopt ook antwoorden te vinden over het standbeeld dat zijn begrip van de geschiedenis van Bayzen heeft veranderd. Hij wil benadrukken dat dit in die specifieke volgorde is. De Aarde helpen heeft prioriteit. Porro zou zelfs met ons meegaan als we

de ruïne niet hadden gevonden, omdat hij gelooft dat de heersers van Eden onze bemanning hartelijker zullen ontvangen als hij er deel van uitmaakt. Aangezien het slib door de elite van Eden lijkt te zijn ontwikkeld, voelt Porro geen schuld over het mogelijk vervuilen van de planeet, net zoals jullie onbedoeld de Aarde hebben vervuild. Want als jullie gelijk hebben, bevindt het slib zich niet alleen al op Eden... het *is ook afkomstig* van Eden.'

Porro houdt mijn blik vast terwijl Maya zijn opmerkingen afmaakt.

Hoewel ik min of meer aan zijn gezicht gewend ben geraakt, blijft het verontrustend om er langer dan een paar seconden naar te kijken. Zijn mond zit verkeerd om. Er is gewoon geen andere manier om het te zeggen. Ik zou kunnen zeggen dat hij verticaal of omgekeerd is, of ik zou een ander eufemisme kunnen gebruiken, maar hij zit gewoon verkeerd om. Ik weet zeker dat hij hetzelfde van ons denkt, aangezien alles relatief is, maar je beseft pas hoeveel verschil zo'n ogenschijnlijk kleine verandering kan maken als je het met eigen ogen ziet.

Toegegeven, er zijn nog andere aanzienlijke verschillen tussen Porro en de rest van ons. Elk van zijn ledematen heeft bijvoorbeeld minstens twee keer zoveel gewrichten als die van ons, wat zijn bewegingen een heel vloeiend uiterlijk geeft.

Dan is er ook nog zijn zilverkleurige huid, zijn ogen zonder wenkbrauwen en het feit dat zijn neus alleen uit twee neusgatachtige openingen bestaat. Porro heeft geen echte neus als zodanig, net zoals hij geen lippen en geen wenkbrauwen heeft. Zijn mede-aliens op Bayzen zagen er allemaal ongeveer hetzelfde uit, afgezien van het feit dat zijn huid levendiger was en zijn lichaam er beter gevoed uitzag.

Dat heeft waarschijnlijk te maken met voeding en een lichtere werkbelasting dan de massa, aangezien hij de leider was van de overlevende kolonisten, maar het is ook mogelijk

dat het andersom werkte en dat zijn fysieke kenmerken hem juist hielpen die positie te bereiken.

Het is zeker zo dat lichaamsbouw en uiterlijk van invloed zijn op hiërarchische structuren bij veel dieren op Aarde, en zelfs binnen onze zogenaamd verlichte menselijke culturen spelen dergelijke elementen vaak nog steeds een rol.

Deze korte overpeinzingen over sociale structuren, in combinatie met Porro's opmerking over hoe we op Eden zullen worden ontvangen, roepen een nieuwe vraag bij me op.

'Maya, kun je Porro vragen wat zijn positie is tussen de heersers op Eden?' vraag ik. 'Is hij een van hen? Waarom hebben ze hem uitgekozen om de Bayzen-koloniemissie te leiden? En in het algemeen, op basis van zijn ervaringen met ons en het bekijken van oude uitzendingen: is de samenleving op Eden min of meer egalitair dan wat hij bij de mensen heeft gezien?'

Maya vertaalt de vragen meteen. Toen we elkaar voor het eerst ontmoetten, was ze nog niet zo goed in het verwerken van opeenvolgende vragen, maar door te oefenen is ze er beter in geworden – nog zo'n indrukwekkende eigenschap – en heeft ze geen moeite om complexe zinnen aan Porro door te geven.

Leidende kolonisten uit de imperiale mogendheden op Aarde werden vaak gefinancierd door koninklijke huizen en waren afkomstig uit vooraanstaande families. Ze behoorden echter meestal niet tot de echte top, vooral niet in de pionierstijd toen de risico's het grootst waren en de aard van hun bestemmingen onbekend was. Toen de elite van Eden een leider koos voor hun mijnkolonie, weet ik niet wat hun selectiecriteria zouden zijn geweest.

Gelukkig ken ik precies de man die dat wel weet.

'Porro was mijnopzichter op Eden,' vertelt Maya zodra de alien zijn verhaal heeft afgerond. 'Hij heeft nooit onder de heersers geleefd. De samenleving op Eden is veel uitgesprokener hiërarchisch dan welke samenleving dan ook die

hij kent uit het recente verleden van de Aarde. Een kleine raad van erfelijke elites bestuurt de planeet, onder leiding van één enkele soeverein. Het is een wereld van overvloed, maar een wereld waarin één sociale laag een heel ander leven leidt dan de massa. Porro wordt zeer gerespecteerd vanwege zijn jarenlange harde werk en dienstbaarheid, maar hij zal nooit tot de elite van de planeet behoren.'

'We hebben het hier al vaak over gehad, Ray,' onderbreekt Santino hem. 'Ik heb samen met Porro, Maya en Laika aan een aantal belangrijke projecten gewerkt. We proberen een zo duidelijk mogelijk beeld te krijgen van het soort wereld waar we op gaan landen. Om nog maar te zwijgen van het soort leiders dat ons gaat verwelkomen. Terwijl Simone de wezens heeft bestudeerd – de kleine insectachtigen die uiteindelijk de grotere buitenaardse spin vormden, zoals je het, geloof ik, noemde – hebben wij geprobeerd om...'

'Wacht even,' onderbreek ik hem. 'Sorry, Santino, maar laten we even een stapje terug doen. Zei je net dat Simone de wezens heeft bestudeerd?'

Een paar seconden lang zegt niemand iets.

Ik richt mijn blik rechtstreeks op Simone. 'Zeg me niet dat je die dingen serieus aan boord hebt gebracht. Zeg me niet dat ze... *hier* zijn.'

Simone zegt niets.

Niemand zegt iets.

Terwijl ik de kamer rondkijk en elk gezicht een voor een afspuur, is de stilte ronduit oorverdovend.

Ze hebben het gedaan.

Ze hebben het gewoon gedaan.

Ongetwijfeld met de beste bedoelingen, maar ze hebben het ergste gedaan wat ik me kan voorstellen.

Ze hebben dat verdomde monster in ons huis binnengehaald.

5

‘Waarom zou ik ze *niet* hebben meegenomen om ze te bestuderen?’ antwoordt Simone uiteindelijk, terwijl ze haar handpalmen omhoog houdt in een gebaar van onschuldige en bijna ongelovige verwarring. ‘Ray, ze zijn dood. We hebben ze niet alleen opgesloten in beveiligde kamers, maar die kamers bevinden zich ook achter een luchtsluis in een modulaire opslagruimte die we onmiddellijk kunnen afwerpen als ze op de een of andere manier tekenen van leven zouden vertonen. Ik weet dat we meningsverschillen hadden over mijn synthociet-werk, maar ik ben niet zo roekeloos als je lijkt te denken. Zeg eens eerlijk: wilde je dat ik ze *niet* zou bestuderen? Wilde je dat ik de lijken gewoon op de Maan zou achterlaten, waar niemand er iets over te weten zou kunnen komen?’

Nu is het mijn beurt om te zwijgen.

Ik haal diep adem en probeer kalm te blijven. Misschien komt het doordat ik de enige ben die ze in levenden lijve heb gezien, maar ik heb duidelijk minder tolerantie voor de insectoïden – dood of niet – dan alle anderen.

‘Ik snap dat je denkt dat je hier voorzichtig mee omgaat,’ zeg ik, bijna kreunend van ongemak bij het nieuws dat de verlamde insectoïden hier op de Vita zijn. ‘En oké... ik accepteer dat je ze zo zorgvuldig bestudeert als je maar kunt. De modulaire luchtsluis is een goed idee. Maar Simone... *echt* voorzichtig zijn zou hebben betekend dat je ze achtergelaten had. Je had drie dagen om ze te bestuderen. Je had drie dagen om de gegevens met de Aarde te delen. Wat verwacht je nu nog te leren?’

‘Hoe we ze kunnen vernietigen,’ valt Driver in de rede. ‘Ray, je zit er te dichtbij en bent te geschokt door wat er is gebeurd om het volledige plaatje te zien.’

‘Ik ben de enige die het volledige plaatje heeft gezien!’
beweer ik krachtig.

Driver zucht. ‘Luister, ze zijn *dood*. We hebben een klein aantal van die opvallende kleine spinachtige wezens teruggevonden die nog intact waren — exemplaren die nog niet helemaal waren uitgehard voordat je ze doodde — en we hebben ook de veel grotere schilmassa meegenomen die in een paar stukken brak toen je het hele proces stopzette. Simone had het gevoel dat ze met het Bayzen-water op een dood spoor zat en de Aarde heeft daar al monsters van, dus begon ze uit te zoeken waar deze wezens van gemaakt zijn. En dit is geen wetenschap omwille van de wetenschap, Ray. We moesten een manier vinden om een volledig gepantserde megaspin fysiek te stoppen, voor het geval er ergens anders nog een uit een slibhoop tevoorschijn komt.’

‘En is het je gelukt?’ vraag ik, terwijl ik Simone aankijk.
‘Heb je een manier gevonden om de schaal te doorboren?’

Simone schudt somber haar hoofd. ‘Nee. Ook niet om het op te lossen, te smelten of wat dan ook. De schaal reageert zelfs niet op magnetisme, en onze krachtigste kleefmiddelen glijden er gewoon vanaf. Natuurlijk is het materiaal buitenaards, maar dat lijkt bijna een te zwak woord. Het is alsof er een soort actieve kracht in dit materiaal zit.’

‘Bijna alsof het niet echt dood is,’ antwoord ik, terwijl ik uitadem en het zo zachtjes zeg dat ik niet eens weet of iemand het zal horen.

Ik vind niets van wat Simone zojuist zei prettig klinken. Sterker nog, ik haat elk woord ervan.

Ik vind nog steeds dat ze die insectoïden en de schaalfragmenten helemaal niet aan boord had moeten brengen, maar ik haat het nog meer dat ze heeft ontdekt dat ze moeilijker te vernietigen zijn dan we ons ooit hadden kunnen voorstellen.

Het enige wat ik wist, was dat de buitenste schil van het samengestelde monster niet door Bayzen-water kon worden

tegegehouden. Dat iemand als Simone, die dagelijks met extreem bijtende en gevaarlijke stoffen werkt, geen manier heeft gevonden om ook maar iets van die metalen schil te vernietigen... nou, dat wijst er echt op dat we te maken hebben met iets wat ons aardse begrip van de wetenschap niet kan verklaren.

Op dit moment zou ik al tevreden zijn als we puur door geluk een manier zouden vinden om het materiaal te vernietigen, in plaats van dat de wetenschap het zou verklaren. Helaas lijkt het erop dat zelfs relatief lowtech en faalveilige maatregelen ook uitgesloten zijn.

Magnetisme en adhesie zijn niet bepaald het soort hoogstaande sciencefiction-methoden om een genetisch gemanipuleerd buitenaards organisme te stoppen die ik in een film zou verwachten. Maar het zijn nog steeds goede, degelijke ideeën om de opmars van een vijandige metalen tegenstander te stoppen. In een scenario waarin we deze dingen niet gemakkelijk zouden kunnen *vernietigen*, had ik gehoopt dat dergelijke opties ons in ieder geval in staat zouden stellen ze bijeen te drijven of hun opmars te stoppen.

Jammer genoeg klinkt het alsof die opties geen kans van slagen hebben.

‘Ze zijn onmiskenbaar dood, Ray,’ houdt Simone vol. ‘Als je mijn woorden niet gelooft, geloof dan je eigen ogen. Kom maar kijken. Ik zou je input over verdere tests in ieder geval op prijs stellen. Ik heb de schaalfragmenten weer in elkaar gezet om de vorm als geheel te bestuderen. Wil je het zien, als je weer mag opstaan?’

‘Het mag,’ zegt Clyde, die voor het eerst sinds lange tijd weer iets zegt. ‘Ray, je kunt zoveel doen als je aankunt. Alles is heel stabiel gebleven. Ik ben geen arts, dus ik volg het medische nieuws niet zo nauwlettend, maar ik kan je wel vertellen: er zijn behoorlijke doorbraken geweest in de zorg voor comapatiënten sinds ik voor het laatst iemand kende die zoiets meemaakte.

Nou ja, niet precies *zoiets*, maar wel een slagletsel en trauma dat tot bewusteloosheid leidde. Het was een van mijn vrienden op de middelbare school. Zijn lichaam was nooit meer hetzelfde, maar ook zijn cognitieve vermogens hadden een flinke klap gekregen, en dat schreven ze meer toe aan de maand die hij in coma had doorgebracht dan aan het letsel zelf. Tegenwoordig is het anders. Je hebt hersenstimulatie gehad via speciale audio-opnames die via een hoofdtelefoon met begeleiding werden afgespeeld, je hebt zachte pulsen gekregen die via een speciale helm naar bepaalde delen van je hersenen werden gestuurd, noem maar op. Je benen zullen ongetwijfeld een beetje onrustig aanvoelen na zo lang niet te hebben gestaan, vooral omdat je evenwicht in het begin wat verstoord kan zijn, maar we hebben je spieren ook gestimuleerd met een aantal activeringspads.’

Pas als Clyde deze pads noemt, merk ik ze op. Ik zie en voel verschillende heel kleine pads op mijn armen, span vervolgens mijn dijen lichtjes aan en word me bewust van een paar grotere pads op elk van mijn benen.

Die op mijn armen lijken een beetje op de dingen die ik in online advertenties voor lichaamsverbetering heb gezien, met opvallende koppen over ‘*zichtbare zones*’ en ‘*beach bodies*’.

Uit Clydes opmerking blijkt ook dat hij degene is die primair verantwoordelijk is geweest voor mijn medische zorg. Dat is nog een reden om hem aardig te vinden, alsof zijn bereidheid om vanuit de Balena over te vliegen om me op te halen uit een biohazard-faciliteit op Aarde en vervolgens zijn aanbod om het Bayzen-water eerst op zichzelf te testen nog niet genoeg was. Hij is in alle opzichten een goede vent en we mogen ons gelukkig prijzen met hem.

Het feit dat Clydes familie is omgekomen bij de aanvallen van Zola, en dat hij nog steeds zo gemotiveerd is om goed te doen voor alle anderen, spreekt ook zeer voor hem. Dat ik vrijwel elke hachelijke situatie waarin ik de afgelopen jaren

terecht kwam, heb weten te overleven, was maar net mogelijk omdat ik werd gedreven door de wens om mijn familie te redden van hemelse bedreigingen en ervoor te zorgen dat ik ze weer zou zien. Clyde heeft dat niet.

Wat hij in plaats daarvan heeft, is een brandend verlangen om ervoor te zorgen dat niemand anders hoeft mee te maken wat hij heeft meegemaakt. Onze beide drijfveren zijn zuiver, maar ik denk dat die van Clyde misschien wel de meest eervolle van allemaal is.

Terwijl ik met mijn tenen wiebel en langzaam mijn nek beweeg, verbaast het me hoe relatief... *goed* ik me voel. Ik was veel korter bewusteloos na de door synthociet versterkte explosie die plaatsvond vlak voordat we het eerste buitenaardse signaal ontdekten, maar toen voelde ik me veel slechter toen ik weer bij bewustzijn kwam.

‘Heb je me iets gegeven om me zo lang buiten bewustzijn te houden?’ vraag ik aan Clyde. Er klinkt geen verwijt in mijn stem, want ik denk dat wat hij hier ook heeft gedaan, het absoluut het juiste was. Mijn bewegingsvrijheid en mijn teruggekeerde helderheid spreken op dat vlak boekdelen.

‘Ik heb eigenlijk niet zo heel veel gedaan, om eerlijk te zijn,’ antwoordt hij. ‘We hadden nog steeds volledig contact met de Aarde en de Balena toen we je uit het lab haalden en je hierheen brachten. De experts hebben ons door alles heen geloodst.’

‘Hem,’ onderbreekt Driver. ‘Ze hebben het *hem* uitgelegd, Ray. Laat Clyde je niet wijsmaken dat je hem niet hoeft te bedanken voor het feit dat hij voor je heeft gezorgd.’

Clyde schudt zijn hoofd, net zo vrij van ego als Driver zelf. ‘Ik heb het gevoel dat ik maar op een paar knoppen heb gedrukt. Maar goed...,’ gaat hij verder. ‘Ja, we hebben je inderdaad een licht kalmeringsmiddel toegediend. De arts die je de vorige keer onder zijn hoede had, stond erop dat dit het beste zou zijn, aangezien je toen te snel te veel had gedaan en uiteindelijk flauwviel. Vooral omdat we niet zeker wisten welke

effecten alles waar je aan werd blootgesteld toen je pak in het maanlaboratorium defect raakte zou kunnen hebben, was het belangrijk om je zo goed mogelijk in de gaten te houden. We hebben je dosis de afgelopen dagen geleidelijk afgebouwd. Dat was uitsluitend onze beslissing, gebaseerd op de mogelijke scenario's die we bespraken voordat we het contact met de Aarde verloren. Je bent eigenlijk precies volgens schema wakker geworden, op basis van de laatste aanpassing die we hebben gedaan. Ik ben echt blij om je zo wakker te zien, Ray. Na alles wat je voor iedereen hebt gedaan, heb ik nog nooit zo'n druk gevoeld als toen jouw leven in mijn handen lag.'

'Je hebt het fantastisch gedaan,' zeg ik met een glimlach. 'Ik kan je nooit genoeg bedanken. Ik voel me klaar om op te staan. En Simone, ik wil graag de insectoïden zien en wat er nog over is van het monster.'

Terwijl ze daar neutraal op reageert, loopt Clyde naar me toe en drukt op een knop op de monitor naast mijn bed.

'Vijf minuten,' zegt hij. 'We moeten nog een paar laatste controles uitvoeren voordat we je van al deze apparaten loskoppelen. De experts waren daar heel stellig over. Er zijn een paar, eh, intieme zaken die je zelf zou moeten kunnen regelen. Ik was degene die dat soort dingen voor je deed. En maak je geen zorgen, man, het is voor ons allebei even ongemakkelijk.'

Clyde lacht op een innemende manier terwijl hij dat zegt, maar ik voel toch dat mijn gezicht een beetje rood wordt.

'Nogmaals... ik kan je niet genoeg bedanken,' zeg ik.

En na twee weken in dit bed is nog eens vijf minuten toch niets om over te klagen.

Clyde voegt zich weer bij de anderen, die nog steeds – grotendeels zwijgend – aan het voeteneinde van het bed staan. Ik snap dat wel, want ik ben net wakker geworden en ze zijn allemaal blij me te zien. Er is niets vreemds of ongemakkelijks aan. Maar als iemand van buiten de deur naar binnen zou gluren